Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►**B**

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1019/2002

z dnia 13 czerwca 2002 r.

w sprawie norm handlowych w odniesieniu do oliwy z oliwek

(Dz.U. L 155 z 14.6.2002, str. 27)

zmienione przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►**M1**	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1964/2002 z dnia 4 listopada 2002 r.	L 300	3	5.11.2002
►**M2**	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1176/2003 z dnia 1 lipca 2003 r.	L 164	12	2.7.2003
►**M3**	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 406/2004 z dnia 4 marca 2004 r.	L 67	10	5.3.2004
►**M4**	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1750/2004 z dnia 8 października 2004 r.	L 312	7	9.10.2004
►**M5**	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1044/2006 z dnia 7 lipca 2006 r.	L 187	20	8.7.2006
►**M6**	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 632/2008 z dnia 2 lipca 2008 r.	L 173	16	3.7.2008

▼B

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1019/2002

z dnia 13 czerwca 2002 r.

w sprawie norm handlowych w odniesieniu do oliwy z oliwek

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady nr 136/66/EWG z dnia 22 września 1966 r. w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku w sektorze olejów i tłuszczów ([1]), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1513/2001 ([2]), w szczególności jego art. 35a,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Oliwa z oliwek posiada określone właściwości, zwłaszcza właściwości organoleptyczne oraz odżywcze, które, biorąc pod uwagę jej koszty produkcji, przeznaczają jej miejsce na rynku stosunkowo wysokich cen, w porównaniu z większością innych tłuszczów roślinnych. W świetle sytuacji tego rynku, należy ustanowić nowe normy handlowe dla oliwy z oliwek, obejmujące, w szczególności, przepisy właściwego etykietowania, uzupełniające te ustanowione w dyrektywie 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżania prawodawstwa Państw Członkowskich dotyczące etykietowania, prezentacji oraz reklamy środków spożywczych ([3]), ostatnio zmienionej dyrektywą Komisji 2001/101/WE ([4]), w szczególności przepisy ustanowione w jej art. 2.

(2) W celu zagwarantowania autentyczności sprzedawanej oliwy z oliwek, opakowanie dla sprzedaży detalicznej powinno być małe i mieć odpowiedni system zamknięcia. Jednakże Państwa Członkowskie powinny mieć prawo zatwierdzania większych opakowań dla placówek zbiorowych.

(3) Poza obowiązkowymi opisami różnych kategorii oliwy z oliwek, określonych w art. 35 rozporządzenia nr 136/66/EWG, konsumenci powinni być informowani o oferowanych rodzajach oliwy z oliwek.

(4) Wskutek tradycji rolniczych oraz lokalnych praktyk wyciskania i sporządzania mieszanek, nadająca się do bezpośredniego obrotu oliwa z oliwek z pierwszego tłoczenia, może mieć zupełnie inny smak i jakość, w zależności od jej geograficznego pochodzenia. Może to spowodować różnice w cenie w ramach tej samej kategorii, które zakłócają sytuację na rynku. Nie ma zasadniczych różnic wynikających z pochodzenia w innych kategoriach jadalnej oliwy z oliwek i w związku z tym oznaczenie pochodzenia bezpośrednio na opakowaniu takiej oliwy może sprawić, że konsument uwierzy, że różnice jakościowe jednak istnieją. Aby nie zakłócać sytuacji na rynku jadalnej oliwy z oliwek, normy Wspólnoty powinny zatem być ustalone odnośnie do oznaczania pochodzenia, które powinno być ograniczone do ekstra oliwy z oliwek z pierwszego tłoczenia i oliwy z oliwek z pierwszego tłoczenia, które spełniają te szczegółowe warunki. Celem jest system polegający na obowiązkowym oznaczaniu pochodzenia odnośnie do kategorii oliwy z oliwek. Jednakże z uwagi na brak uzgodnień dotyczących lokalizowania i kontrolowania wszystkich ilości oliwy z oliwek znajdującej się w obrocie handlowym, obecnie nie jest możliwe wprowadzenie takiego systemu, a zatem uzgodnienia fakultatywne będą

([1]) Dz.U. 172 z 30.9.1966, str. 3025/66.
([2]) Dz.U. L 201 z 26.7.2001, str. 4.
([3]) Dz.U. L 109 z 6.5.2000, str. 29.
([4]) Dz.U. L 310 z 28.11.2001, str. 19.

▼B

musiały być wprowadzone odnośnie do ekstra oliwy z oliwek pierwszego tłoczenia i oliwy z oliwek z pierwszego tłoczenia.

(5) Istniejące znaki towarowe obejmujące wskazania geograficzne mogą nadal pozostać w użyciu, pod warunkiem, że zostały oficjalnie zarejestrowane w przeszłości, zgodnie z pierwszą dyrektywą Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w ramach ujednolicania prawodawstwa Państw Członkowskich odnośnie do znaków towarowych ([1]), ostatnio zmienioną decyzją 92/10/EWG ([2]) lub rozporządzeniem Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie znaku towarowego ([3]), zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 3288/94 ([4]).

(6) Regionalne oznaczenie pochodzenia może odbywać się w ramach chronionego oznaczania pochodzenia (COP) lub chronionego wskazania geograficznego (CWG), zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony wskazań geograficznych oraz ochrony oznaczeń pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych ([5]), ostatnio zmienionym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2796/2000 ([6]). Oznaczenia wskazujące pochodzenie regionalne powinny być zarezerwowane dla CWG lub CPO, tak aby uniknąć nieporozumienia między konsumentami, potencjalnie prowadzącego do zakłóceń na rynku. W przypadku przywożonej oliwy z oliwek, przepisy dotyczące niepreferencyjnego pochodzenia, o których mowa w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającym Wspólnotowy Kodeks Celny ([7]), ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 2700/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady ([8]), muszą być przestrzegane.

(7) Jeśli oznaczenie pochodzenia oliwy z oliwek z pierwszego tłoczenia odnosi się do Wspólnoty lub Państwa Członkowskiego, trzeba mieć na uwadze, że nie tylko wykorzystane oliwki, ale także techniki tłoczenia oraz praktyki, mają wpływ na jakość i smak oliwy. Oznaczenie pochodzenia musi wobec tego odnosić się do obszaru geograficznego, z którego oliwa z oliwek została uzyskana, który stanowi w zasadzie obszar, w którym oliwa została pozyskana z oliwek. Jednakże w niektórych przypadkach oliwa jest pozyskiwana w miejscu, które nie jest tym samym, co miejsce zbioru oliwek i ta informacja powinna znaleźć się na opakowaniu lub etykietach na opakowaniu, aby zagwarantować, że konsumenci nie są wprowadzani w błąd, a rynek oliwy z oliwek nie jest zakłócany.

(8) We Wspólnocie i Państwach Członkowskich zasadnicza ilość oliwy z oliwek pierwszego tłoczenia, która znajduje się w obrocie handlowym, składa się z mieszanek oliwy z oliwek, tym samym zagwarantowując niezmienną jakość oraz typowy organoleptyczny charakter, jakiego rynek oczekuje. Typowy charakter oliwy z oliwek pierwszego tłoczenia na obszarach, o których mowa, jest gwarantowany pomimo, lub czasem z uwagi na, dodatek małej ilości oliwy z oliwek pochodzących z innego obszaru. W celu zezwolenia na regularne dostawy na rynek, zgodnie z tradycyjną wymianą handlową, oraz uwzględnienia fluktuacji w wielkości produkcji typowej dla uprawy oliwek, oznaczenie pochodzenia, wymieniające Wspólnotę lub Państwo Członkowskie, powinno być wobec tego utrzymane, kiedy produkt jest mieszanką zawierającą małą ilość oliwy

([1]) Dz.U. L 40 z 11.2.1989, str. 1.
([2]) Dz.U. L 6 z 11.1.1992, str. 35.
([3]) Dz.U. L 11 z 14.1.1994, str. 1.
([4]) Dz.U. L 349 z 31.12.1994, str. 83.
([5]) Dz.U. L 208 z 24.7.1992, str. 1.
([6]) Dz.U. L 324 z 21.12.2000, str. 26.
([7]) Dz.U. L 302 z 19.10.1992, str. 1.
([8]) Dz.U. L 311 z 12.12.2000, str. 17.

▼B

z oliwek z innych obszarów. Jednakże konsumenci muszą być informowani w takich przypadkach, że produkt nie pochodzi w całości ze strefy objętej oznaczeniem pochodzenia.

(9) W ramach dyrektywy 2000/13/WE, oznaczenia wskazane na etykietkach nie mogą wprowadzać kupującego w błąd, zwłaszcza pod względem cech charakterystycznych oliwy z oliwek, o którą chodzi, lub poprzez przypisywanie jej właściwości, których nie posiada, albo poprzez sugerowanie, że posiada specjalne cechy, podczas gdy w rzeczywistości większość oliw ma takie cechy. Pewne powszechnie używane oznaczenia zastępcze, które są typowe dla oliwy z oliwek, także wymagają zharmonizowanych przepisów w celu dokładnego określenia takich stwierdzeń oraz zagwarantowania, że ich trafność może podlegać weryfikacji. W związku z tym, pojęcia „tłoczenie na zimno" oraz „uzyskiwanie na zimno" powinny odpowiadać określonej pod względem technicznym metodzie tradycyjnej produkcji. Właściwości organoleptyczne muszą być oparte na obiektywnych wnioskach. Odniesienie do kwasowości, w wyizolowaniu, niesłusznie sugeruje skalę absolutnej jakości, co jest mylące dla konsumentów, jako że ten wskaźnik reprezentuje jakościową wartość tylko w odniesieniu do innych cech charakterystycznych oliwy z oliwek, o której mowa. Wskutek tego, w świetle rozprzestrzeniania niektórych oznaczeń i ich znaczenia gospodarczego, należy ustalić obiektywne kryteria odnośnie do ich używania, w celu wprowadzenia przejrzystości na rynku oliwy z oliwek.

(10) Należy podjąć kroki dla zapewnienia, że środki spożywcze zawierające oliwę z oliwek, nie wykorzystują konsumentów, poprzez podkreślanie jakości oliwy z oliwek bez jasnego określenia prawdziwego składu produktu. Zawartość procentowa oliwy z oliwek i niektóre oznaczenia typowe dla produktów zawierających wyłącznie mieszankę olejów roślinnych, muszą wobec tego być wyraźnie wskazane na etykietce. Ponadto, należy wziąć pod uwagę specjalne postanowienia przyjęte w niektórych rozporządzeniach, typowe dla produktów oliwy z oliwek.

(11) Nazwy kategorii oliwy z oliwek odpowiadają cechom fizykochemicznym i organoleptycznym, które są wymienione w załączniku do rozporządzenia nr 136/66/EWG oraz w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 2568/91 z dnia 11 lipca 1991 r. w sprawie cech charakterystycznych oliwy z oliwek oraz oliwy z osadu oliwkowego i w sprawie odpowiednich metod przeprowadzania analizy ([1]), ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 796/2002 ([2]). Wszystkie pozostałe oznaczenia pojawiające się na etykietce muszą być potwierdzone przez obiektywne składniki, w celu zapewnienia, że konsumenci nie są wprowadzani w błąd, i że, konkurencja na rynkach oliwy, o której mowa, nie jest zakłócana.

(12) W ramach systemu kontroli, ustanowionego w art. 35a ust. 2 rozporządzenia nr 136/66/EWG, Państwa Członkowskie muszą określić dowód do okazania oraz kary finansowe ponoszone w przypadku innych określeń niż te, jakie mogą być użyte na etykietce. Bez wyrokowania o jakichkolwiek możliwościach a priori, taki dowód mógłby zawierać ustalony stan faktyczny, rezultaty analiz lub wiarygodne zapisy, oraz informacje administracyjne lub księgowe.

(13) Z uwagi na to, że kontrole przedsiębiorstw odpowiedzialnych za etykietowanie muszą być przeprowadzane w Państwie Członkowskim, w którym zostały one ustanowione, musi istnieć procedura odnośnie do współpracy administracyjnej pomiędzy Komisją a Państwami Członkowskimi, w przypadku gdy oliwa znajduje się w obrocie handlowym.

([1]) Dz.U. L 248 z 5.9.1991, str. 1.
([2]) Dz.U. L 128 z 15.5.2002, str. 8.

▼B

(14) W celu oceny uzgodnień, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, zainteresowane Państwa Członkowskie muszą składać sprawozdanie dotyczące okoliczności oraz napotkanych trudności.

(15) W celu przyznania okresu na dostosowanie do nowych norm oraz na stworzenie środków koniecznych na ich zastosowanie, okres zastosowania rozporządzenia Komisji (WE) nr 2815/98 z dnia 22 grudnia 1998 r. dotyczącego norm handlowych w odniesieniu do oliwy z oliwek ([1]), ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 2152/2001 ([2]), powinien zostać wydłużony, a zastosowanie niniejszego rozporządzenia powinno zostać odroczone.

(16) Komitet Zarządzający ds. Olejów i Tłuszczów nie przedstawił opinii w terminie ustalonym przez jego przewodniczącego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Nie uchybiając przepisom dyrektywy 2000/13/WE, niniejsze rozporządzenie ustanawia określone normy odnośnie do handlu na etapie detalicznym oliwą z oliwek oraz oliwą z wytłoczyn oliwek, wymienione w pkt 1 lit. a) i b), pkt 3 i 6 załącznika do rozporządzenia nr 136/66/EWG.

2. Dla celów niniejszego rozporządzenia, etap detaliczny oznacza sprzedaż ostatecznemu konsumentowi oliwy, jak określone w ust. 1, zaprezentowanej w stanie naturalnym lub zawartej w środkach spożywczych.

Artykuł 2

Oliwa, jak wymieniono w art. 1 ust. 1, prezentowana jest konsumentowi ostatecznemu w opakowaniu o maksymalnej pojemności pięciu litrów. Takie opakowanie zaopatrzone jest w system zamknięcia, który nie może już być zapieczętowany, po tym jak został po raz pierwszy otwarty i jest zaopatrzone w etykietkę, zgodnie z art. 3-6.

Jednakże w przypadku oliwy przeznaczonej do spożycia w restauracjach, szpitalach, stołówkach i innych podobnych placówkach zbiorowych, Państwa Członkowskie mogą ustalić maksymalną pojemność opakowania powyżej pięciu litrów, w zależności od rodzaju placówki, o której mowa.

Artykuł 3

Etykietka oliwy, o której mowa w art. 1 ust. 1, zawiera, w postaci zrozumiałego i nieusuwalnego napisu, oprócz opisu towaru, zgodnie z art. 35 rozporządzenia nr 136/66/EWG, następujące informacje dotyczące kategorii oliwy:

a) ekstra oliwa z oliwek pierwszego tłoczenia:

„najwyższa kategoria oliwy z oliwek, uzyskana bezpośrednio z oliwek i wyłącznie za pomocą środków mechanicznych;”

b) oliwa z oliwek pierwszego tłoczenia:

„oliwa z oliwek uzyskana bezpośrednio z oliwek i wyłącznie za pomocą środków mechanicznych;”

c) oliwa z oliwek zawierająca rafinowaną oliwę z oliwek i oliwę z oliwek pierwszego tłoczenia:

([1]) Dz.U. L 349 z 24.12.1998, str. 56.
([2]) Dz.U. L 288 z 1.11.2001, str. 36.

▼B

„oliwa zawierająca wyłącznie oliwę z oliwek, które poddane zostały rafinacji i oliwę uzyskana bezpośrednio z oliwek;”

d) oliwa z wytłoczyn z oliwek:

„oliwa zawierająca wyłącznie oliwę uzyskaną za pomocą obróbki produktu otrzymanego po uzyskaniu oliwy z oliwek oraz oliwę otrzymaną bezpośrednio z oliwek,”

lub

„oliwa zawierająca wyłącznie oliwę uzyskaną z przetworzenia oliwy z wytłoczyn z oliwek i oliwę otrzymaną bezpośrednio z oliwek.”

Artykuł 4

1. Jedynie ekstra oliwa z oliwek pierwszego tłoczenia i oliwa z oliwek pierwszego tłoczenia, jak określono w pkt 1 lit. a) i b) załącznika do rozporządzenia nr 136/66/EWG, mogą zawierać oznaczenie pochodzenia na etykietce, zgodnie z warunkami, o których mowa w ust. 2-6.

Dla celów niniejszego rozporządzenia, „oznaczenie pochodzenia” oznacza odniesienie do obszaru geograficznego na opakowaniu lub etykiecie na opakowaniu.

2. Oznaczenia pochodzenia mogą wskazywać pochodzenie regionalne odnośnie do produktów korzystających z chronionego oznaczenia pochodzenia lub chronionego wskazania geograficznego, w ramach rozporządzenia (EWG) nr 2081/92. Oznaczenia takie są objęte tym rozporządzeniem.

W innych przypadkach, oznaczenie pochodzenia zawiera odniesienie do Państwa Członkowskiego Wspólnoty lub państwa trzeciego.

3. Nazwy marki lub firm, na których rejestrację wnioski zostały złożone, nie później niż dnia 31 grudnia 1998 r., w ramach dyrektywy 89/104/EWG, lub nie później niż dnia 31 maja 2002 r., w ramach rozporządzenia (WE) nr 40/94, nie są uważane za oznaczenia pochodzenia, określone przez niniejsze rozporządzenie.

4. W przypadku przywozu z państwa trzeciego, oznaczenie pochodzenia jest ustalane zgodnie z art. 22-26 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92.

5. Oznaczenie pochodzenia, wspominające Państwo Członkowskie lub Wspólnotę, odpowiada obszarowi geograficznemu, w którym oliwki, o których mowa, zostały zebrane lub, w których znajduje się tłocznia, w przypadku gdy oliwa była uzyskana z oliwek.

Jeśli oliwki zebrane w Państwie Członkowskim lub państwie trzecim, innym niż w którym znajduje się tłocznia, w przypadku gdy oliwa była uzyskana z oliwek, oznaczenie pochodzenia zawiera następujący tekst: „(ekstra) oliwa z oliwek pierwszego tłoczenia otrzymana w (Wspólnota lub nazwa Państwa Członkowskiego, o którym mowa) z oliwek zebranych w (Wspólnota lub nazwa Państwa Członkowskiego albo państwa trzeciego, o którym mowa)”.

6. W przypadku mieszanek ekstra oliwy z oliwek pierwszego tłoczenia lub oliwy z oliwek pierwszego tłoczenia, w których ponad 75 % pochodzi, w rozumieniu pierwszego akapitu ust. 5 niniejszego artykułu, z tego samego Państwa Członkowskiego lub Wspólnoty, może być określone główne pochodzenie, z następującym po nim oznaczeniem minimalnej zawartości procentowej (75 % lub więcej), co znaczy właściwie, że pochodzi z głównego miejsca pochodzenia.

▼B

Artykuł 5

Między możliwymi oznaczeniami, które mogą się pojawić na etykietce oliwy, o jakich mowa w art. 1 ust. 1, te ustanowione w niniejszym artykule odpowiadają następującym istotnym wymaganiom:

a) oznaczenie „pierwsze tłoczenie na zimno” może się pojawić tylko odnośnie do oliwy z oliwek pierwszego tłoczenia lub ekstra oliwy z oliwek pierwszego tłoczenia, otrzymanych przy temperaturze poniżej 27 °C z pierwszego mechanicznego tłoczenia przecieru z oliwek za pomocą tradycyjnego systemu uzyskiwania z wykorzystaniem tłoków hydraulicznych;

b) oznaczenie „uzyskiwanie na zimno” może pojawić się tylko odnośnie do oliwy z oliwek z pierwszego tłoczenia lub ekstra oliwy z oliwek pierwszego tłoczenia otrzymywanych przy temperaturze poniżej 27 °C, za pomocą przesączania lub wirowania przecieru z oliwek;

c) oznaczenia właściwości organoleptycznych może pojawić się tylko, jeśli są one oparte na rezultatach metod przeprowadzania analiz, o których mowa w rozporządzeniu (EWG) nr 2568/91;

d) oznaczenie kwasowości lub maksymalnej kwasowości może pojawić się tylko, jeśli towarzyszy mu oznaczenie, za pomocą napisu tego samego rozmiaru i w tym samym polu widzenia, na temat wartości nadtlenku, zawartości wosku i pochłanianiu ultrafioletu, ustalone zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 2568/91.

Artykuł 6

1. W przypadku gdy obecność oliwy, o której mowa w art. 1 ust. 1, w mieszance oliwy z oliwek i innych olejów roślinnych, jest zaznaczona na etykietce w innym miejscu niż na wykazie składników, z użyciem wyrazów, obrazków lub grafiki, mieszanka o której mowa, musi mieć następujący opis towaru: „Mieszanka olejów roślinnych (lub określone nazwy olejów roślinnych, o których mowa) i oliwy z oliwek”, z następującą po nim bezpośrednio zawartością procentową oliwy z oliwek w mieszance.

Obecność oliwy z oliwek może być zaznaczona za pomocą obrazków lub grafiki na etykiecie mieszanki, jak wymienione w pierwszym akapicie, tylko w przypadku gdy wynosi ona więcej niż 50 % mieszanki, o której mowa.

2. Z wyjątkiem przypadków, o których mowa w rozporządzeniach przeznaczonych dla niektórych produktów zawierających oliwę z oliwek, w przypadku gdy obecność oliwy z oliwek w środkach spożywczych, innych niż te określone w ust. 1, jest zaznaczona na etykietce w innym miejscu niż na wykazie składników, z użyciem wyrazów, obrazków lub grafiki, po opisie towarowym środków spożywczych bezpośrednio następuje zawartość procentowa oliwy z oliwek w stosunku do całkowitej wagi netto środków spożywczych.

Zawartość procentowa dodanej oliwy z oliwek w stosunku do całkowitej wagi netto środków spożywczych może być zastąpiona zawartością procentową dodanej oliwy z oliwek w stosunku do całkowitej wagi tłuszczów, za pomocą dodania wyrazów „zawartość procentowa tłuszczów”.

3. W przypadku gdy obecna jest oliwa z wytłoczyn z oliwek, stosuje się ust. 1 i 2, *mutatis mutandis*, z użyciem wyrazów „oliwa z wytłoczyn z oliwek” zastępujących „oliwa z oliwek”.

Artykuł 7

Na prośbę Państwa Członkowskiego, w którym znajduje się adres producenta, osoby pakującej lub sprzedawcy, pojawiający się na etykietce, zainteresowane strony dostarczają dokumentację w celu

▼B

wspierania oznaczeń określonych w art. 4, 5 i 6, opartą na jednym lub więcej z następujących elementów:

a) stan faktyczny lub stan faktyczny ustanowiony naukowo;

b) rezultaty analiz lub zapisów automatycznych wykonane na reprezentatywnych próbkach;

c) informacja administracyjna lub księgowa, zgodna z przepisami Wspólnoty i/lub przepisami krajowymi.

Zainteresowane Państwo Członkowskie uznaje tolerancję pomiędzy oznaczeniami określonymi w art. 4, 5 i 6 i pojawiającymi się na etykietce, oraz wnioskami wyciągniętymi na podstawie przedstawionej załączonej dokumentacji i/lub porównawczych opinii eksperckich, uwzględniając słuszność oraz powtarzalność metod i dokumentacji, o której mowa, oraz, gdzie stosowne, słuszność i powtarzalność porównawczych opinii eksperckich.

Artykuł 8

1. Państwo Członkowskie prześle nazwę i adres organu lub jednostek odpowiedzialnych za monitorowanie zastosowania niniejszego rozporządzenia do Komisji, która poinformuje inne Państwa Członkowskie i wszystkie zainteresowane strony, które o to proszą.

2. Państwo Członkowskie, w którym znajduje się adres producenta, osoby pakującej lub sprzedawcy, pojawiający się na etykietce, na podstawie wniosku o weryfikację, pobiera próbki przed końcem miesiąca następującego po miesiącu wniosku i weryfikuje prawdziwość oznaczeń na etykietce, o których mowa. Wniosek ten może być przesłane przez:

a) właściwe służby Wspólnoty;

b) organizację podmiotów gospodarczych, zatwierdzoną przez Państwo Członkowskie zgodnie z art. 4a rozporządzenia Rady (WE) nr 1638/98 ([1]);

c) jednostkę kontrolującą innego Państwa Członkowskiego.

3. Wnioskom określonym w ust. 2, towarzyszą wszystkie informacje potrzebne do wnioskowanej weryfikacji, w szczególności:

a) data pobrania próbek lub zakupu oliwy, o której mowa;

b) nazwa i adres przedsiębiorstwa, w przypadku gdy próbka została pobrana lub w przypadku gdy oliwa, o której mowa, została zakupiona;

c) ilość partii, o których mowa;

d) kopia wszystkich etykietek pojawiających się na opakowaniu oliwy, o którą chodzi;

e) rezultaty analiz lub innych porównawczych opinii eksperckich, wskazujące wykorzystane metody i nazwę/nazwisko i adres laboratorium lub eksperta, o których chodzi;

f) gdzie stosowne, nazwisko dostawcy oliwy, o którą chodzi, jak zadeklarowane przez sprzedającego.

4. Przed końcem trzeciego miesiąca następującego po miesiącu wniosku, określonego w ust. 2, zainteresowane Państwo Członkowskie poinformuje osobę składającą wniosek o numerze referencyjnym i o podjętym działaniu.

([1]) Dz.U. L 210 z 28.7.1998, str. 32.

▼B

Artykuł 9

1. Państwa Członkowskie podejmą konieczne środki, w tym dotyczące systemu kar, w celu zapewnienia zgodności z niniejszym rozporządzeniem.

Państwa Członkowskie poinformują Komisję o podjętych w tym celu środkach, nie później niż do dnia 31 grudnia 2002 r., oraz o zmianach do tych środków, przed końcem miesiąca następującego po miesiącu ich przyjęcia.

▼M3

Republika Czeska, Estonia, Cypr, Łotwa, Litwa, Węgry, Malta, Polska, Słowenia i Słowacja informują Komisję o środkach podjętych w tym celu nie później niż do dnia 31 grudnia 2004 r. oraz o zmianach w tych środkach do końca miesiąca następującego po miesiącu, w którym zostały one przyjęte.

▼B

2. Dla celów sprawdzenia oznaczeń, jak określone w art. 5 i 6, zainteresowane Państwa Członkowskie mogą wprowadzić uzgodnienia odnośnie do zatwierdzenia przedsiębiorstw, których urządzenia związane z pakowaniem, znajdują się na ich terytorium. Zatwierdzenie takie jest obowiązkowe odnośnie do oznaczeń wymienionych w art. 4.

Zatwierdzenie jest przyznawane, zaś alfanumeryczna identyfikacja przydzielona dla wszystkich występujących o to przedsiębiorstw, które spełniają następujące warunki:

a) posiadają urządzenia do pakowania;

b) podejmują się gromadzenia oraz przechowywania dokumentacji dowodowej wymaganej przez Państwo Członkowskie, na podstawie art. 7;

c) mają system gromadzenia, który umożliwia kontrole pochodzenia oliwy mającej oznaczenie pochodzenia, ku satysfakcji zainteresowanego Państwa Członkowskiego.

Etykietka, gdzie stosowne, posiada alfanumeryczną identyfikację zatwierdzonego zakładu pakującego.

3. Państwa Członkowskie mogą nadal brać pod uwagę przedsiębiorstwa zatwierdzone na pakowanie oliwy o określonym pochodzeniu, w ramach rozporządzenia (WE) nr 2815/98, które spełniają wymagania zatwierdzenia na rok gospodarczy 2001/02.

Artykuł 10

Zainteresowane Państwa Członkowskie prześlą Komisji, nie później niż dnia 31 marca każdego roku, sprawozdanie zawierające następujące informacje za ubiegły rok:

a) wnioski o weryfikację, otrzymane zgodnie z art. 8 ust. 2;

b) podjęte weryfikacje i te rozpoczęte w poprzednich latach gospodarczych, a wciąż będące w toku;

c) uzupełnienie przeprowadzonych weryfikacji i zastosowanych kar.

Sprawozdanie przedstawia te informacje według roku, kiedy weryfikacja została podjęta i według kategorii naruszenia. Gdzie stosowne określi wszystkie napotkane specyficzne trudności oraz proponowane ulepszenia odnośnie do kontroli.

Artykuł 11

W art. 7 rozporządzenia (WE) nr 2815/98, data „dnia 30 czerwca 2002 r.” zostaje zastąpiona datą „dnia 31 października 2002 r.”

▼B

Artykuł 12

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

▼M2

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 listopada 2002 r.

Artykuł 2 i 3, art. 5 lit. a), b) i d) oraz art. 6 stosuje się od dnia 1 listopada 2003 r.

▼M6

Artykuł 5 lit. c) ma zastosowanie od dnia 30 listopada 2008 r.

▼M2

Artykuł 11 stosuje się od dnia 1 lipca 2002 r.

Jednakże produkty, które zostały legalnie wyprodukowane i oznakowane we Wspólnocie lub legalnie przywiezione do Wspólnoty i dopuszczone do swobodnego obrotu przed dniem 1 listopada 2003 r. mogą być sprzedawane do chwili wykorzystania wszystkich zapasów.

▼B

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.